

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2125	Κυριακὴ Δ' Λουκ. ἢ Πατ. Ζ' Οἰκ. Συν. (Λκ 8,4-15) 14 Ὀκτωβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου

«Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 8,11)

Τὸ φθινόπωρο, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς σπορᾶς. Τὰ ἀλέτρια σχίζουν τὴ γῆ κ' οἱ γεωργοὶ σπέρνουν τὸ σπόρο. Ἄν ὁ οὐρανὸς εὐλογήσῃ καὶ ποτίσῃ τὸ ἔδαφος μὲ βροχή, ἂν οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου θερμάνουν τὸ χῶμα, ἂν φυσήξουν ἄνεμοι ζωογόνοι, ἂν πρὸ παντὸς ὑπάρχῃ εἰρήνη στὰ Βαλκάνια, τότε θὰ φᾶμε «τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον» (Ματθ. 6,11. Λουκ. 11,3) ὄλοι, κι αὐτοὶ ποὺ εἶνε στὴν κορυφὴ κι αὐτοὶ ποὺ εἶνε στὴ βάσι τῆς κοινωνικῆς πυραμίδος· ἀλλιῶς, «θὰ ποῦμε τὸ ψωμί ψωμάκι». Γι' αὐτὸ ἡ φιλόκαθη Ἐκκλησία μας προτρέπει· «Ἵπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» (θ. Λεϊτ.). Κ' ἐμεῖς τὴν ὥρα αὐτὴ τί κάνουμε; Ἀμφιβάλω ἂν μέσ' στοὺς χίλιους ἕνας συνοδεύῃ τὴ δέησι αὐτὴ λέγοντας ἀπ' τὴν ψυχὴ του τὸ «Κύριε, ἐλέησον». Τυπικὰ παρακολουθοῦμε. Ἐλάχιστοι εἶνε ὅσοι «μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ» (ἔ.ἀ.) εἰσέρχονται στὸ ναὸ καὶ αἰσθάνονται τὸ ῥίγος τῆς θείας λειτουργίας.

Φθινόπωρο ἐποχὴ σπορᾶς. Ἀλλὰ τὸ φθινόπωρο εἶνε ἐποχὴ καὶ μιᾶς ἄλλης σπορᾶς. Τώρα **ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα**, ἀπ' τὸ πανεπιστήμιο μέχρι τὸ νηπιαγωγεῖο, καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ καθηγηταί, γεωργοὶ κι αὐτοί, ἀνοίγουν τὶς δικές τους ἀποθήκες, κι ὅπως ὁ γεωργὸς γεμίζει τὸ δισάκκι του καὶ σπέρνει στὸ χωράφι, ἔτσι κι αὐτοὶ σκορπίζουν τὸν πολύτιμο σπόρο τῆς γνώσεως καὶ ἐπιστήμης στὶς διάνοιες τῶν παιδιῶν.

Φθινόπωρο ἐποχὴ σπορᾶς στὰ χωράφια, φθινόπωρο ἐποχὴ σπορᾶς στὶς διάνοιες τῶν μαθητῶν. Φθινόπωρο, ἐποχὴ ποὺ καὶ ἡ **ἁγία μας Ἐκκλησία ἀρχίζει τὴν κατήχησι** μικρῶν καὶ μεγάλων, ἰδίως τῶν νέων, καὶ σπέρνει τὸν πολύτιμο σπόρο τῆς ὄχι τόσο στὶς διάνοιες ὅσο στὶς καρδιές τῶν παιδιῶν τῆς.

Ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἐξέλεξε ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, γιὰ νὰ διαβάζεται ἀπὸ τὸν ἄμβωνα ἡ ὑπέροχη **παραβολὴ τοῦ σπορέως**.

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι τὸν σπόρον αὐτοῦ...» (Λουκ. 8,5 κ.έ.). Ἀπλουστάτη εἶνε ἡ παραβολή. Ἕνας **γεωργὸς** βγήκε στὸ χωράφι μὲ γεμάτο τὸ δισάκκι του κ' οἱ φοῦχτες του σκορπᾶνε τὸν πολύτιμο **σπόρο** στὴ μέση, δεξιὰ κι ἀριστερά. Ἐρριξε ἄρκετὸ σπόρο. Τὸ ἀποτέλεσμα; Τὰ τρία τέταρτα τοῦ σπόρου χάθηκαν· τὸ ἕνα τρίτο τὸ ἔφαγαν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ἄλλο τρίτο ἔπεσε σὲ πετρώδες ἔδαφος καὶ «διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν ἐξηράνθη» (Ματθ. 13,6), τὸ ἄλλο τρίτο ἔπεσε στ' ἀγκάθια κι αὐτὰ ἐπνίξαν τὴ ζωτικότητά του. Ἔτσι, μόνο ἕνα μέρος τοῦ σπόρου καρποφόρησε.

Παραβολὴ εἶνε, ἄλλα δηλαδὴ λέει ὁ Κύριος καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Ποιὸς ἄραγε νὰ εἶνε ὁ γεωργός; ποιὸς νὰ ἔνε ὁ σπόρος; ποιά εἶνε «ἡ ὁδός»; ποιά εἶνε τὰ πετεινὰ ποὺ ἄρπαξαν τὸ σπόρο; ποιὸ εἶνε τὸ πετρώδες ἔδαφος; ποιὸ τὸ ἀκανθώδες; ποιά εἶνε ἡ καλὴ γῆ; Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ἂν ἤθελα ν' ἀπαντήσω, θὰ μάκραινα πολὺ τὸν λόγο. Γι' αὐτὸ ἀπ' ὅλη τὴν παραβολὴ θὰ πῶ λίγα λόγια γιὰ τὴ **σημασίᾳ τοῦ σπόρου**.

* * *

Τί εἶνε, ἀγαπητοί μου, αὐτὸς ὁ σπόρος;

Ὁ φυσικὸς σπόρος εἶνε γνωστὸς σὲ ὅλους. Ὑπάρχουν σπόροι μικροί, πολὺ μικροί, ὅσο τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας. Καὶ ὅμως ἀπὸ ἑκεῖνο τὸ μικρὸ πρᾶγμα βγαίνει ἕνα ὠραῖο λουλούδι, ἕνας θάμνος, ἕνα σπαρτό, ἕνα στάχυ, μιὰ πελώρια βελανιδιά. Ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι. Ἕνας σπόρος **εἶνε θαῦμα**. Δὲν τὸ λέω ἐγώ· αὐτοὶ ποὺ κάθονται νύχτα καὶ μελετοῦν καὶ μάλλιασε ἢ καρέκλα τους, μεγάλοι φυσιοδίφαι, ὁμολογοῦν ὅτι ἕνας σπόρος εἶνε θαῦμα. Ποιὸς ἔκλεισε, ἐρωτῶ, μέσα σ' αὐτὸν τέτοια δύναμι, ὥστε ἀπὸ τὸν σπόρο ἐκεῖνον, καὶ μάλιστα ὅταν σαπίζη, νὰ βγαίνη νέο φυτὸ, ἀπὸ τὴ σῆψι νὰ βλαστάνη νέα ζωὴ; Ποιὸς; Αὐτὸ μένει ἀναπάντητο μέχρι σήμερα. Κι οὔτε στὸ μέλλον θὰ μπορέσῃ ἡ ἐπιστήμη νὰ κατασκευ-

άση ένα σπόρο. Κάθε σπόρος είναι θαύμα, που **διαλαλεί την παντοδυναμία του Θεού**.

Άλλα ο Χριστός πήρε τον σπόρο ως παράδειγμα - σύμβολο της αληθείας ότι **κάθε λόγος είναι σπόρος**. Άπ' το πρωί ως το βράδυ αναριθμητά είναι τα λόγια, καλά ή κακά, που βγαίνουν από το νοῦ και το στόμα του καθενός.

Σπόρος είναι ο λόγος τῶν ρητόρων, τῶν σοφιστῶν τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς που ἔκαναν τὸ μαῦρο ἄσπρο καὶ τὸ ἄσπρο μαῦρο, τῶν δημαγωγῶν κάθε ἐποχῆς που παραπλανοῦν τὰ πλήθη. Δὲν εἶνε ἡ ὥρα νὰ σᾶς δείξω πῶς λόγοι δημοσίων ἀνδρῶν, μὲ δύναμι μαγνητισμοῦ καὶ ἐπιβολῆς, συνεταιράξαν τὴν Εὐρώπη. Σπόρος εἶνε ὁ λόγος χυδαίων ἀνθρώπων καὶ αἰσχυρῶν ἠθοποιῶν, που ἀπὸ σκηνῆς ἀναμοχλεύουν τὰ πάθη καὶ ἐκπαρθενεύουν τὶς ψυχές. Σπόρος εἶνε ὁ λόγος ἀπίστων καὶ ἀθέων ἰστρουχτόρων, που προσπαθοῦν νὰ ξερριζώσουν ἀπὸ τὶς καρδιές ὅ,τι ἱερὸ καὶ πολῦτιμο ὑπάρχει. Ὁ λόγος αὐτὸς εἶνε **κακὸς σπόρος**, εἶνε «*ζιζάνιον*» (βλ. Ματθ. 13,24-43).

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κακὸ ὑπάρχει καὶ ὁ **καλὸς σπόρος**. Ποιὸς εἶν' αὐτός; Εἶνε ὁ λόγος τῆς ἀγράμματος γιαγιάς, τῆς μάνας μας, τῶν δασκάλων καὶ καθηγητῶν μας, ὁ λόγος τῶν ἐμπνευσμένων ποιητῶν μας (τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Κικέρωνος, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους), που φύτεψε στὰ βάρη μας κι ἀναδεύει ὅ,τι ὠραῖο καὶ ὑψηλό· εἶνε ὁ λόγος τῶν μεγάλων λογάδων καὶ πατριωτῶν τοῦ γένους, που ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ὀλόκληρη μεραρχία τεθωρακισμένων. Ἀναλογιστῆτε π.χ. τὸ **Ῥήγα Φεραῖο**, που ἀναψε φωτιά μὲ τὸ στίχο

«Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ

παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιά καὶ φυλακή», καὶ λίγο πρὶν θανατωθῆ εἶπε· «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου. Ἀρκετὸ σπόρο ἔσπειρα, καὶ ἡ πατρίδα θὰ θερίση τὸν στάχυ τῆς ἐλευθερίας», ρῆτὸ γραμμένο στὸ ἀγαλμὰ του ἔξω ἀπ' τὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀναλογιστῆτε καὶ τὸν **Παῦλο Μελά**, που μὲ τὸ λόγο καὶ τὸ αἷμα του ἀνέφλεξε τὸν σπινθῆρα τῆς ἐλευθερίας που ἀπολαμβάνουμε σήμερα οἱ Μακεδόνες.

Νόμος τόσο στὸ φυσικὸ ὅσο καὶ στὸν πνευματικὸ κόσμο εἶνε· **ὅ,τι σπείρης θὰ θερίσης**. Σπείραμε «*ζιζάνια*», ἰδέες ὑλιστικὲς ἀθέων καὶ ἀπίστων; θὰ θερίσουμε ἐγκλήματα· σπείραμε σπόρο καθαρὸ, διδαχὴ καὶ παράδειγμα τιμίων ἐργατῶν; θὰ θερίσουμε μεγαλουργήματα.

Σπόρος ὅμως εἶνε ὁ λόγος που προέρχεται ὄχι μόνο ἀπὸ τὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανό· καὶ ἐδῶ τώρα εἰσερχόμεθα στὸ πεδίο τῆς πίστεως. Ὑπάρχει λόγος ὄχι μόνο φυσικὸς - ἀνθρώπινος, ἀλλὰ καὶ **Λόγος ὑπερφυσικὸς - θεϊκός**,

που εἶνε ἀκαταγώνιστος κι ἀξίζει νὰ γράφεται μὲ λάμδα κεφαλαῖο. Εἶνε αὐτὸς γιὰ τὸν ὁποῖο μεγαληγόρως λέει τὸ εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα· «*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος*» (Ἰω. 1,1). Ὁ Λόγος αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστός· καὶ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας εἶνε ἀθάνατα, δὲν θὰ παρέλθουν ποτέ. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35). Ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε ὁ ἀθάνατος σπόρος.

Ἦν τὸ Εὐαγγέλιο που ἐμεῖς περιφρονοῦμε! τὸ ἔχουμε στὰ δικαστήρια μόνο γιὰ ὄρκους, ἢ στὰ εἰκονίσματα νὰ μένη κλειστό. Ἦν τὸ Εὐαγγέλιο τί φάρος εἶνε! Χθὲς μὲ ἐπισκέφθηκε ἕνας μετανάστης, που ἔλειπε στὴν Ἀφρική, καὶ μοῦ λέει· Ἐκεῖ οἱ ἀνθρώποι ἦταν ἄγριοι, **ἀνθρωποφάγοι**· ἔτρωγαν ἀνθρώπους, καὶ κατὰ προτίμησι λευκοὺς. Τώρα **ἔχουν μεταβληθῆ**. Πῶς ἔγινε αὐτό; ἥρωικὰ παιδιὰ πῆγαν ἐκεῖ ὡς ἱεραπόστολοι καὶ κήρυξαν τὸ **Εὐαγγέλιο**. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν γύρισαν πίσω, θυσιάστηκαν ἐκεῖ, μέσ' στὰ παρθένα δάση, ἀλλὰ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ κατίσχυσε καὶ θριάμβευσε.

Κάποτε εἶχαμε κ' ἐμεῖς ἱεραποστόλους τῆς Ὁρθοδοξίας· σήμερα ἔχουμε; Φτάνουμε μέχρι τὰ ἄκρα τῆς γῆς μόνο γιὰ τὸ ἐμπόριο, γιὰ τὰ λεφτά. **Ἦν πατρίδα μου**, που ἦσαν κάποτε ἱεραποστολικὸ ἔθνος, πότε θὰ στείλης ἱεραποστόλους στὶς ἀχανεῖς ἐκείνες χώρες;

* * *

Ὁ κατ' ἐξοχὴν σπόρος, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου. Δὲν εἶνε πολλὰ χρόνια που κοντὰ στὸ Νεῖλο καὶ τὶς Πυραμίδες οἱ ἀρχαιολόγοι ἀνακάλυψαν τὸν **τάφο ἐνὸς φαραῶ** κι ἀνάμεσα στὰ λεγόμενα κτερίσματα βρέθηκε κ' ἕνα χρυσὸ κανάτι που περιεῖχε σιτάρι. Τὸ ἔσπειραν καὶ φύτεψε! μετὰ ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια ὁ σπόρος ἦταν ζωντανὸς - ὀλοζώντανος.

Ἔτσι εἶνε καὶ τὸ Εὐαγγέλιο. Ποιὸς ἄπιστος, ποιὸς ἀνόητος εἶπε, ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πάλιωσε; **Δὲν παλιώνει**, ὅπως δὲν παλιώνει ὁ ἥλιος· διατηρεῖ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δύναμί του.

Ἦς σπαρῆ ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου· ἄς σπαρῆ παντοῦ, σὲ ὅλους, καὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα. Κι ὅταν σπαρῆ, τότε ἡ πατρίδα μας, που εἶνε ἔδαφος ἐκλεκτό, τὸ πιστεύω, θὰ γίνῃ κράτος Θεοῦ. Μόνο νὰ βαδίσουμε στ' ἀχνάρια τῶν πατέρων μας καὶ νὰ σπείρουμε στὶς καρδιές ὅλων τόσο διὰ τοῦ λόγου ὅσο καὶ διὰ τοῦ παραδείγματός μας τὸν σπόρο τὸν πολῦτιμο· διότι «*ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος